

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Tomáše Foltase a Mgr. Lenky Krupíčkové v právní věci žalobců: a) A. Ž., b) J. Ž., oba zastoupeni JUDr. Jitkou Šťastnou, advokátkou se sídlem Prostřední 128, Uherské Hradiště, proti žalovanému: Magistrát města Brna, se sídlem Kounicova 67, Brno, za účasti osoby zúčastněné na řízení: P. K., v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 6. 2020, č. j. 29 A 37/2019 - 213,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 29. 1. 2019, sp. zn. 5400/OD/MMB/476473/2018/-Ro-/53/, žalovaný zamítl odvolání žalobců a potvrdil rozhodnutí Úřadu městské části Brno-sever (dále jen „silniční správní úřad“) ze dne 4. 10. 2018, č. j. MCBSev/038062/18, sp. zn. STU/04/009498/15/Minč. Tímto rozhodnutím silniční správní úřad podle § 29 odst. 3 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), nařídil žalobcům odstranění nepovolené pevné překážky (betonového obrubníku) z jimi vlastněné veřejně přístupné účelové komunikace, nacházející se na pozemcích parc. č. XA, XB a XC, všechny v k. ú. S. (ulice K.), z důvodu, že předmětná pevná překážka byla žalobci v rozporu s § 29 odst. 2 zákona

o pozemních komunikacích postavena bez povolení silničního správního úřadu, aniž by spadala pod předměty, které nepředstavují pevnou překážku na pozemních komunikacích ve smyslu § 29 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích.

[2] Silniční správní úřad takto rozhodl poté, co Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 19. 9. 2017, č. j. 29 A 161/2015 - 116, zrušil předchozí (výrokem shodně) rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 9. 2015, č. j. 5400/OD/MMB/261894/2015/-Ro-/42, pro nepřezkoumatelnost, a zavázal žalovaného mimo jiné v navazujícím řízení zjistit, zda předmětný obrubník na účelové komunikaci v ulici K. je vodicím obrubníkem ve smyslu § 29 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, jak tvrdil v žalobě žalobce b), a vypořádat se také s dalšími odvolacími námitkami a důkazními návrhy, které tento žalobce žalovanému předložil, a s nimiž se žalovaný v předchozím řízení dostatečně nevypořádal.

II.

[3] Žalobci podali proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Brně, který ji zamítl rozsudkem ze dne 30. 6. 2020, č. j. 29 A 37/2019 - 213.

[4] Krajský soud se neztotožnil s námitkou žalobců ohledně nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného. Podle názoru krajského soudu je z odůvodnění rozhodnutí žalovaného jednoznačně zřejmé a seznatelné, na základě jakých důvodů dospěl k závěru, že tvrzení žalobců uplatněná v odvolání proti rozhodnutí silničního správního úřadu jsou nedůvodná a závěry silničního správního úřadu správné. Žalovaný se dostatečně a srozumitelně vypořádal se všemi uplatněnými argumenty, a to v míře odpovídající jejich relevanci pro podstatu projednávané věci, a jeho rozhodnutí tak není zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti.

[5] Krajský soud nepřisvědčil ani námitce žalobců vztahující se k výroku napadeného rozhodnutí. Podle krajského soudu tento výrok neobsahuje vady, které by způsobovaly nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spočívající v neurčitosti. Rozhodnutí o odstranění pevné překážky na pozemní komunikaci nepodléhá právní úpravě odstraňování staveb ve smyslu zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), nýbrž má svou vlastní úpravu v § 29 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích. Zákon o pozemních komunikacích tedy podmínky pro odstranění pevných překážek upravuje samostatně, přičemž v tomto zákoně není obsažena povinnost silničního správního úřadu stanovit podmínky pro odstranění pevné překážky na pozemní komunikaci v rozhodnutí o jejím odstranění. Stejně tak lhůtu, stanovenou pro odstranění pevné překážky na pozemní komunikaci, považoval krajský soud s ohledem na rozsah a povahu předmětné pevné překážky za přiměřenou, resp. nevybočující z mezí správního uvážení.

[6] Za klíčovou označil krajský soud námitku žalobců, že na pozemku parc. č. XD v k. ú. S. se nenachází veřejně přístupná účelová komunikace, a že tudíž pevná překážka, oddělující tento pozemek od pozemku parc. č. XC není pevnou překážkou ve smyslu § 29 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, nýbrž zakončením veřejně přístupné účelové komunikace (koncovým vodicím obrubníkem). Podle názoru krajského soudu silniční správní úřad nepochybil, pokud deklaroval, že na pozemku parc. č. XD se nachází veřejně přístupná účelová komunikace ve smyslu § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích.

pokračování

Vzhledem ke skutečnosti, že takové posouzení má pouze deklaratorní povahu, a že existenci veřejně přístupné účelové komunikace lze stopovat přinejmenším do roku 2000, krajský soud konstatoval, že bez ohledu na kolaudaci stavby komunikace žalobců z roku 2002, a tedy i bez ohledu na otázku, zda součástí této stavby byl v době kolaudace i prvek, který žalobci označili za koncový vodící obrubník, již v této době tvořil tento prvek pevnou překážku na pozemní komunikaci, kterou i podle tehdy platné právní úpravy nebylo možno postavit bez povolení silničního správního úřadu. Podle krajského soudu je proto nepodstatné, kdy předmětná pevná překážka na dané veřejně přístupné účelové komunikaci vznikla, neboť byla postavena až poté, co bylo možno deklarovat na dnešním pozemku parc. č. XD (tehdejší pozemku parc. č. XE) existenci veřejně přístupné účelové komunikace, a pro její postavení proto bylo nezbytné ve smyslu § 29 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích povolení silničního správního úřadu.

[7] Závěrem krajský soud uvedl, že další námitky a argumentace žalobců a v kontrapozici s nimi se nacházející argumentace osoby zúčastněné na řízení týkající se otázky legality stavby osoby zúčastněné na řízení, odstranění obrubníku z jeho strany a dalších aspektů, skutkově ani právně nesouvisí s nyní projednávanou věcí, nýbrž jsou toliko spíše pokračující polemikou uplatněnou v celé řadě dalších řízení v rámci tzv. sousedského sporu mezi žalobci a osobou zúčastněnou na řízení, byť zčásti přeneseného do roviny správního práva, a proto krajský soud nepovažoval za nezbytné se k nim jakkoliv vyjadřovat.

III.

[8] Proti tomuto rozsudku podali žalobci (dále jen „stěžovatelé“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

[9] Stěžovatelé namítali, že betonový koncový obrubník (dále jen „obrubník“) je nedílnou součástí řádně povolené a zkolaudované stavby veřejné komunikace v ulici K. a jako takový je tedy sám o sobě rovněž stavbou. V žádném případě se proto nejedná o pevnou překážku zřízenou či umístěnou „na této komunikaci“ jako nějaký „předmět“ ve smyslu § 29 odst. 1 a 2 zákona o pozemních komunikacích. Jakákoli změna stavby (i její odstranění) podléhá posouzení výhradně věcně příslušnému stavebnímu úřadu. Proto i zde měl věc této stavby posuzovat a řešit výhradně věcně příslušný speciální stavební úřad podle stavebního zákona, což se však nestalo a věc byla posuzována jen a pouze silničním správním úřadem podle zákona o pozemních komunikacích. Rozhodnutí o odstranění stavby obrubníku tak bylo vydáno věcně nepříslušným správním orgánem, který rozhodoval v řízení vedeném podle věcně neadekvátního zákona. Stěžovatelé jsou proto přesvědčeni, že v dané věci došlo k nesprávnému posouzení právní otázky spočívající v nesprávném stanovení věcné příslušnosti úřadu a přiřazení relevantní zákonné předlohy k posouzení a projednání dané věci, a to podle skutečného charakteru a povahy předmětného obrubníku jakožto stavební součásti existující stavby pozemní komunikace.

[10] Stěžovatelé dále poukazovali na nevykonatelnost a nepřezkoumatelnost výroku rozhodnutí silničního správního úřadu. V daném případě se jedná o stavbu a nařízení odstranění daného obrubníku je stavebním zásahem do stavby, což nelze učinit bez paralelního stanovení stavebních podmínek takových stavebních prací

a bez projednaného a schváleného podkladu řešení způsobu takového odstranění stavby (ve skutečnosti stavební úpravy existující dokončené stavby vozidlové komunikace). Při doslovném splnění vydaného nařízení uvedeného ve výroku rozhodnutí v podobě pouhého odstranění celého předmětného obrubníku bez jakýchkoli stanovených podmínek a způsobu provedení by zde v konci předmětné silniční komunikace vznikla poměrně hluboká příčná rýha a jáma o velikosti a hloubce takto odstraněného celého obrubníku i s jeho betonovým základem, ve kterém je stavebně položen, která by sama o sobě mohla být rovněž považována za „překážku provozu“.

[11] Stěžovatelé namítali, že účelem veřejné účelové komunikace na pozemku parc. č. XD (původně parc. č. XE) ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení vždy byl pouze pěší provoz a pěší komunikační potřeba přístupu k okolním pozemkům (zde v zásadě jen a pouze ke dvěma dalším navazujícím pozemkům parc. č. XE a XF téhož vlastníka). V řízení bylo nade vší pochybnost prokázáno, že vozidlová komunikace byla povolena a zkolaudována s jejím ukončením koncovým obrubníkem na pozemku parc. č. XC (ve vlastnictví stěžovatelů), a to v hranicích s pozemkem parc. č. XE (dnes parc. č. XD), na kterém již dál měla pokračovat a pokračuje veřejná komunikace v podobě pouze pěší cesty. Předmětný koncový obrubník tedy ohraničuje a odděluje veřejnou vozidlovou komunikaci od přilehlé veřejné pěší komunikace a nemůže být proto označen jako překážka provozu, neboť navazujícímu pěšímu provozu zde takto nikdy nebylo a není nijak bráněno. Takový koncový obrubník silniční komunikace v hranici s návaznou pěší komunikací je nezbytným silničním „vodícím prvkem“ vozidel sloužícím k ukončení provozu vozidel, tedy k zabránění vjíždění vozidel na navazující chodník s pěším provozem chodců na pozemku parc. č. XD.

[12] Podle názoru stěžovatelů lze za „nezbytnou komunikační potřebu“ v daném případně považovat pouze přístup na daný sousední pozemek parc. č. XD a nikoli příjezd. Takový přístup je zde prokazatelně zajištěn a není ničím jakkoli rušen, tedy ani existencí koncového betonového obrubníku zdejší vozidlové komunikace. V této souvislosti stěžovatelé poukázali na skutečnost, že vlastník sousedního pozemku parc. č. XD sám tento svůj pozemek v jeho hranici s dalším jeho vedlejším pozemkem parc. č. XE oplotil zděným oplocením se zamykatelnou bránou, přičemž tak učinil na základě vydaného stavebního povolení na jeho vlastní žádost. Tímto zde vytvořil skutečnou existující pevnou a nepřekročitelnou překážku jakéhokoli bytí jen pěšího veřejného provozu a zcela znemožnil jakýkoli veřejný průchod k dalším navazujícím pozemkům v dané lokalitě. Komunikační potřeba v podobě veřejného průchodu a přístupu k okolním pozemkům přitom nebyla stavbou zděného oplocení a jejím povolením vydaným stavebním úřadem nijak zohledněna a naopak byla zcela negována. Pozemek parc. č. XE je tak nyní prokazatelně veřejně zcela nepřístupný a žádnou „nezbytnou komunikační potřebu“ v podobě veřejného zájmu pěšího průchodu zde nikdo neřeší, neboť tato již dávno neexistuje.

[13] Stěžovatelé dále namítali, že v daném případě se jedná o řádně povolenou a zkolaudovanou stavbu obrubníku jako pevné součásti stavby pozemní komunikace. Příslušný silniční správní úřad k posouzení dané věci nepochybně byl v době záměru a vzniku této stavby pozemní komunikace dotčeným orgánem a účastníkem takového stavebního řízení a povolení dané stavby, resp. v daném případě se tehdy jednalo o stejný

pokračování

povolovací silniční správní úřad v kumulované funkci věcné příslušnosti. Pokud tedy přesto daná stavba v době jejího vzniku před cca 20 lety povolena byla, lze takové stavební povolení podle názoru stěžovatelů v zásadě považovat rovněž současně za povolení takové údajné „pevné překážky“. V žádném případě proto nelze tvrdit, že u předmětného obrubníku údajně nedošlo k jeho povolení příslušným silničním správním úřadem, když tato stavba byla prokazatelně stavebně povolena příslušným silničním speciálním stavebním úřadem a následně jím byla také zkolaudována. Tato vydaná rozhodnutí o povolení a kolaudaci dané stavby jsou stále v platnosti a nic na tom nemění ani nyní nově nastolená otázka spojená s tím, zda takto povolená a zkolaudovaná stavba je či není v její části údajnou „pevnou překážkou provozu“ umístěnou na této komunikaci.

[14] Rozsudek krajského soudu tedy podle názoru stěžovatelů prokazatelně trpí pro věc zásadní vadou, neboť závěry soudu neodpovídají skutečnému stavu věci plynoucímu ze spisu a jeho důkazů, ale ve skutečnosti se opírá pouze o nesprávné a neúplné podklady a nepodložená jednostranná tvrzení ze strany žalovaného a osoby zúčastněné na řízení.

[15] Z uvedených důvodů stěžovatelé navrhli, aby Nejvyšší správní soud jak zrušil napadený rozsudek, tak i správní rozhodnutí žalovaného a silničního správního úřadu.

IV.

[16] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se k jejímu obsahu nebude vyjadřovat, neboť má za to, že argumenty stěžovatelů se opakují ve všech jejich vyjádřeních, jakož i opravných prostředcích, které byly v průběhu uplynulých let proti rozhodnutím správních orgánů v předmětné věci podány. Žalovaný je přesvědčen o tom, že krajský soud v napadeném rozsudku posoudil věc naprosto objektivně.

[17] Osoba zúčastněná na řízení ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že stěžovatelé neuvedli žádný nový důkaz, který by prokázal jejich tvrzení, ospravedlňující rozkopání a účelové vestavění překážky do veřejné části v průběžně vedené komunikaci po 13 letech jejího využívání. Tímto konáním účelově zabránili čnicími obrubníky průjezdu motorových vozidel. Tím, že vozovku rozdělili na dvě části, následnou vyřadili z provozu pro zajištění dopravní obsluhy navazujících stavebních ploch určených územním plánem k zástavbě rodinnými domy. Zablokovali tak napojení na veřejnou uliční síť brněnských komunikací, a protože navazující stavební plochy nemají žádné dopravní napojení z jiného směru, jedná se o porušení zákonem garantovaného práva nezbytné komunikace. Osoba zúčastněná na řízení dále vyjádřila nesouhlas s tvrzením stěžovatelů, že evidovaná veřejná komunikace určená pro pohyb vozidel končí právě v místě předmětného obrubníku v hranici s pozemkem parc. č. XD, na kterém je již jen pěší zpevněná plocha. Z veřejně přístupného informačního systému naopak vyplývá, že tato komunikace končí až za uvedeným pozemkem. Vzhledem k tomu, že v podané kasační stížnosti nebyly doloženy žádné nové relevantní důkazy, setrvala osoba zúčastněná na řízení na svých dosavadních stanoviscích a odkázala na veškeré průběžně podávané námitky, vyjádření, důkazy a pravomocná rozhodnutí, jež jsou založena ve správním i soudním spise.

V.

[18] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[19] Kasační stížnost není důvodná.

[20] Námitkou stěžovatelů, že o odstranění obrubníku jako součásti stavby účelové komunikace měl rozhodovat věcně příslušný speciální stavební úřad podle stavebního zákona a nikoliv silniční správní úřad podle zákona o pozemních komunikacích, se Nejvyšší správní soud pro její nepřipustnost nemohl zabývat. Jedná se totiž o námitku, kterou stěžovatelé neuplatnili v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohli (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Lze pouze doplnit, že zde není k úvaze otázka případné nicotnosti správního rozhodnutí. Není pochyb, že silniční správní úřad rozhodoval o odstranění pevné překážky v režimu § 29 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích. Tvrzení, že věc náležela k rozhodování speciálnímu stavebnímu úřadu a mělo být rozhodováno podle stavebního zákona je již otázkou zákonnosti vydaného rozhodnutí a stěžovatelům nic nebránilo obdobnou právní argumentaci uplatnit již v podané žalobě.

[21] Pokud jde o námitku, že rozhodnutí silničního správního úřadu je nepřezkoumatelné a nevykonatelné, neboť neobsahuje podmínky pro odstranění stavby, tato je nedůvodná. Jak zcela správně uvedl již krajský soud, zákon o pozemních komunikacích nestanoví silničnímu správnímu úřadu povinnost, aby v rozhodnutí podle § 29 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích, jímž vlastníkově komunikace ukládá ve stanovené lhůtě povinnost odstranit pevnou překážku, stanovoval tomuto vlastníkově závazný postup či technické podmínky. Je plně v kompetenci vlastníka pozemní komunikace postupovat při odstranění pevné překážky tak, aby nedošlo k ohrožení bezpečnosti a plynulosti provozu na předmětné komunikaci (viz § 9 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích).

[22] Další skupina stížných námitek se týká nesouhlasu stěžovatelů s právním názorem správních orgánů a krajského soudu, že jimi umístěný obrubník na veřejně přístupné účelové komunikaci K. tvoří pevnou překážkou provozu na pozemních komunikacích ve smyslu § 29 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích.

[23] Podle § 29 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích platí, že „[n]a vozovkách, dopravních ostrůvcích a krajnicích dálnice, silnice a místní komunikace mohou být umístěny pouze dopravní značky a zařízení kromě zábradlí, zrcadel a hlásek; ostatní předměty tvoří pevnou překážku.“ Podle odst. 2 téhož ustanovení platí, že „[p]evnou překážku lze umístit na pozemní komunikaci pouze na základě povolení silničního správního úřadu vydaného po projednání s vlastníkem dotčené pozemní komunikace a se souhlasem Ministerstva vnitra, jde-li o dálnici, v ostatních případech se souhlasem Policie České republiky. Povolení lze vydat pouze za předpokladu, že nebude ohrožena bezpečnost a plynulost silničního provozu a že žadatel o vydání povolení zajistí na svůj náklad všechna potřebná opatření.“ Podle odst. 3 první věty citovaného ustanovení pak platí, že „[p]evné překážky, na jejichž umístění nebylo vydáno povolení, jsou jejich vlastníci povinni odstranit na svůj náklad ve lhůtě stanovené silničním správním úřadem.“

pokračování

[24] Z obsahu správního spisu vyplývá, že stěžovatelé jsou spoluvlastníky pozemků parc. č. XG, XA, XB a XC, ostatní plocha, ostatní komunikace, vše v k. ú. S. Pozemek parc. č. XC, který je hraničním pozemkem ve spoluvlastnictví stěžovatelů, sousedí s pozemkem parc. č. XD, ostatní plocha, ostatní komunikace, v k. ú. S., který se nachází ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení. Na předmětných pozemcích se nachází veřejně přístupná účelová komunikace, o jejíž existenci není mezi stranami sporu. Rovněž je skutkově nesporné, že pozemek parc. č. XD je oddělen od pozemku parc. č. XC prostřednictvím betonové cca 10 cm vysoké překážky, kterou stěžovatelé označili za koncový vodící obrubník.

[25] Podle § 2 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích je pozemní komunikace „*dopravní cesta určená k užití silničními a jinými vozidly a chodci, včetně pevných zařízení nutných pro zajištění tohoto užití a jeho bezpečnosti.*“ Pozemní komunikace jsou členěny do čtyř kategorií, a sice na dálnice, silnice, místní komunikace a účelové komunikace (§ 2 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích). Podle § 7 odst. 1 věty první zákona o pozemních komunikacích je účelovou komunikací pozemní komunikace, která „*slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků.*“

[26] Podstatou argumentace stěžovatelů je tvrzení, že toliko účelová komunikace umístěná na pozemcích v jejich vlastnictví je určena k provozu motorových vozidel, zatímco účelová komunikace na navazujících pozemcích osoby zúčastněné na řízení (parc. č. XD a XE) je určena pouze k pěšímu provozu, kterému jimi umístěný obrubník nikterak nebrání, a komunikační potřeba vlastníka sousedních pozemků je tak zajištěna. S tímto názorem stěžovatelů nelze podle zdejšího soudu souhlasit. Je třeba totiž vycházet z toho, že veřejně přístupná účelová komunikace se nachází na všech uvedených pozemcích s tím, že z hlediska její existence a účelu, ke kterému má sloužit, není rozhodné, zda se na její části nachází stavba pozemní komunikace ve smyslu stavebního zákona a na navazující části nikoliv. Jinak řečeno, vlastník sousedních nemovitostí musí mít prostřednictvím této účelové komunikace zajištěno plnohodnotné spojení těchto svých nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi. Z uvedeného je evidentní, že stěžovateli umístěný obrubník vystupující cca 10 cm nad úroveň pozemní komunikace tvoří pevnou překážku, která omezuje přístup na sousední pozemky, a to jak vlastníkově těchto pozemků, tak i ostatním uživatelům. K tomu lze dodat, že reálně může nastat i situace, kdy bude umístěný obrubník tvořit překážku pohybu dokonce i pro chodce (např. pro zdravotně postižené osoby pohybující se na invalidním vozíku). Stěžovateli tvrzená skutečnost ohledně údajného odlišného stavebního řešení a účelu částí veřejně přístupné účelové komunikace proto nemůže zpochybnit správné závěry krajského soudu i správních orgánů o existenci pevné překážky na této účelové komunikaci.

[27] Pokud jde o související argumentaci stěžovatelů, v níž poukazovali na to, že osoba zúčastněná na řízení umístila na svůj pozemek oplocení, jímž zamezila volnému přístupu na pozemky parc. č. XE a XF, tato je pro posouzení dané věci irrelevantní. Uvedené oplocení se totiž nachází na hranici pozemků parc. č. XD a XE, přičemž předmětný obrubník se nachází na hranici pozemků par. č. XC a XD, tedy nepochybně na jiném

místě veřejně přístupné účelové komunikace. Posouzení otázky, zda oplocení nacházející se na pozemcích ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení tvoří pevnou překážku na účelové komunikaci, není předmětem tohoto řízení.

[28] K námitce stěžovatelů, že stavba obrubníku jako pevné součásti stavby pozemní komunikace byla řádně povolena a následně zkolaudována v roce 2002, přičemž takové stavební povolení lze považovat za povolení údajné „pevné překážky“, Nejvyšší správní soud uvádí následující: Za prvé je třeba konstatovat, že ze správního spisu ani z podkladů doložených stěžovateli není jednoznačně zřejmé, zda stavba pozemní komunikace byla na hranici pozemků parc. č. XC a XE (nyní XD) ukončena obrubníkem v úrovni komunikace, či obrubníkem nad úrovní komunikace. Navíc je třeba uvést, že tento původní obrubník byl v roce 2004 stejně odstraněn, a to v souvislosti se stavbou komunikace na pozemku parc. č. XD, která navazovala na již existující stavbu účelové komunikace. Obrubník nad úrovní komunikace byl osazen v roce 2015 poté, co se spoluvlastníky pozemků parc. č. XA, XB a XC stali stěžovatelé. Tento obrubník byl však na základě rozhodnutí silničního správního úřadu ze dne 20. 5. 2015, které bylo potvrzeno rozhodnutím žalovaného ze dne 3. 9. 2015, odstraněn a po vydání zrušujícího rozsudku krajského soudu ze dne 19. 9. 2017, č. j. 29 A 161/2015 - 116, znovu stěžovateli osazen. Z uvedeného vyplývá, že nyní posuzovaný obrubník nebyl součástí stavby pozemní komunikace zkolaudované v roce 2002 a jedná se tak o nový prvek, přičemž nebylo stěžovateli prokázáno, že svým stavebním řešením odpovídá původně umístěnému obrubníku. K tomu lze v souladu se správními orgány dodat, že v roce 2015 za situace, kdy na pozemku par. č. XD již existovala zbudovaná komunikace, která navazovala na účelovou komunikaci na pozemcích parc. č. XA, XB a XC, nebyl žádný rozumný důvod do komunikace vsazovat obrubník nad úroveň komunikace. Na základě výše uvedeného je zřejmé, že předmětná argumentace stěžovatelů nemůže obstát.

[29] Souhrnně vzato se tak Nejvyšší správní soud v nyní projednávané věci plně ztotožnil s hodnocením a závěry krajského soudu v napadeném rozsudku, které považuje za správné a náležitě vyargumentované. To, že s nimi stěžovatelé nesouhlasí a mají jiný názor, přirozeně samo o sobě neznamená, že je napadený rozsudek nezákonný. S ohledem na poměrnou podrobnost a obsažnost odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu, stejně jako odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného a kdy nyní posuzované kasační námitky jsou ve značné míře opakováním či shrnutím námitek žalobních a odvolacích, Nejvyšší správní soud reagoval na stížní námitky koncentrovaněji, aby neopakoval již několikrát řečené.

[30] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[31] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelé nebyli v řízení o kasační stížnosti úspěšní, proto nemají právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

pokračování

[32] Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jí náklady vznikly, a ani právo na náhradu řízení neuplatnila (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. ledna 2022

Mgr. David Hipšr
předseda senátu